

Jezik prihvaćanja - čista komunikacija

Komunikacija = odnos
 Odnos kreiraju i za njega su odgovorni **odrasli**.
 Prihvaćanje se mora pokazati na djetetu
 prepoznatljiv način.

ŠTO RADIMO KAD ŽELIMO POKAZATI PRIHVAĆANJE?

	KADA DJETETOVO PONAŠANJE NIKOME NIJE PROBLEM:	KAD SVOJIM PONAŠANJEM DIJETE POKAZUJE DA ONO IMA PROBLEM:
SLUŠAMO NEVERBALNO	<p>Kad nas dijete ne treba</p> <ul style="list-style-type: none"> • suzdržavamo se od reagiranja – puštamo dijete na miru, npr. kad se udubilo u neku svoju aktivnost, ne uplićemo se! • na neverbalni upit (pogledom) reagiramo neverbalno (kimanjem, smiješkom) 	<ul style="list-style-type: none"> • "slušamo" tijelom: okrenuti smo prema djetetu, blizu smo djetetu, spuštamo se na njegovu razinu (čučnemo); geste (nježan dodir, klimanje glavom); kontakt očima, mimika (suosjećajan, zainteresiran izraz lica) • paraverbalni znakovi: umirujuća boja i visina glasa, intonacija rečenice (zainteresiranost) • pasivno slušanje: prihvaćajuća šutnja
SLUŠAMO VERBALNO	<p>Kad nas dijete treba:</p> <ul style="list-style-type: none"> • odgovaramo na djetetova pitanja, pružamo mu zatraženu pomoć • objašnjavamo, dajemo upute, poučavamo • ohrabrujemo samostalno traženje rješenja • pohvaljujemo, dajemo povratnu informaciju • razgovaramo, šalimo se 	<ul style="list-style-type: none"> • jednostavni "otvarači vrata" – poziv da se kaže više: mm, hm, a-ha, i?, i onda?, da?... • Aktivno slušanje: <ul style="list-style-type: none"> - parafraziranje – razumijevanje rečenog (ako sam dobro razumjela...), - reflektiranje – prepoznavanje osjećaja (plačoš, žalostan si...), - postavljanje pitanja – dodatno pojašnjavanje (i što si onda napravio?) - sažimanje – uvid u djetetov problem (razumjela sam da... i da te to žalosti...)

